

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Martyrivm SS. Ivstini Insignis Philosophi, ac sociorum, quo coronati sunt Romæ, Anno ab Incar. Domini 165. Pij Pontificis Roma: 8. Marci Aurelij & Lucij Veri Impp. 3. Sub Rustico Præsiede. Ex eo quod ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

damnantes, tacita quadam reuerentia illud pro-
secuta sunt; donec claris. Iofferanus Dux fide &
iustitia plenus, missis viris fide dignis, è loco bar-
baro sacratissimas reliquias in Romaniam transtu-
lit. atq; indè gloriosum fidei fructu preciosissimū
patriæ suæ munus, in Cappadociam transmisit.

**MARTYRIVM SS. IVSTINI IN SIG-
nu Philosophi, ac sociorum, quo coronati sunt Ro-
mae, Anno ab Incar Domini 165. Pij Pontificis Ro-
ma: 8. Marci Aurelij & Lucij Veri Impp. 3. Sub
Rustico Præside. Ex eo quod est apud Ioachimū
Perionium Benedictinum, & Metaphrasten.
Vnus verò idemq; est hic Iustinus, de quo Græci
in Menolog. Kalendis Iunij, & Surius hoc, & Iu-
nij 11. agit die, ambigam de eo ferens senten-
tiam.**

C. Baro. de
Annal. eccl.
& not. Marci
Rom:

Iustinus in vrbe Palestinæ, cui nomen Neapo-
lis Flauia, Prisco Bacchio patre natus, vir fuit
maximarum artium disciplinis instructus, &
in dicendi artificio admirabilis. Postquam enim
humanarū artium studia superasset. voluit phi-
losophorum omnium inter se disciplinas con-
ferre, vt eam quæ veritati maximè consentanea
esset, eligeret: eiq; se totum addiceret. Primò
igitur cum Stoico cuidam se erudiendum tradi-
set, eumq; ne extremis quidem labijs, vt dici
solet, Dei scientiam gustasse cerneret, eo pro-
tinus relicto, ad Peripateticum quendam homi-
nem, acuto, sanè ingenio contulit. Sed is cum om-
nem scientiam, turpi nimis lucro & cupidita-
te pecuniæ metiretur, eum similiter auersatus,
ne Philosophi quidem nomine dignum repu-
tauit.

13. Aprilis
Eius patria
& parens.

Studet phi-
losophiæ
Stoicz.

Peripateti-
ca.

L Stoico

Pythagorica.

Stoicorum atque Peripateticorum his de causis repudiatis contemptisque disciplinis, accessit ad Pythagorium quendam clarissimum hominem magna sapientiae cognitione praeditum: habitusque cum illo sermone, Pythagoreus ex illo querere coepit, num Musicae Astrologiaeque, & Geometriae operam dedisset. Cumque Iustinus se eas disciplinas ignorare professus esset, eum Pythagoricus ille dimisit. cum illas & laudaret multis, & necessarias esse diceret. Quod Iustinus cerbè admodum, ut par erat, ferens, animo in varias cogitationes distractus, tandem visum est

Platonica.

Platonicos adire: quod & illi tum in magno est nomine & gloria, & paulò ante assidue habuisset cum homine Platoniorum decretorum doctissimo familiaritatem, ex cuius usu ac consuetudine, haud contemnendos fructus se percepisse recordabatur. Is autem vehementer illum rerum corporis expertium intelligentia excitabat

Scopus disciplinae Platonicae.

formarumque, quas illi ideas vocant, cognitionem illi erigebat, sic ut ad breve tempus sapientem fore se, & Deum statim visurum esse per stultam persuasionem speraret. Hic enim Platonicae philosophiae propositus est finis. Cum in animo constitutus, tandem aliquando magna tranquillitate ac ocio abundare statuisset, hominem

Segregat se ab hominibus.

que viam declinare, se in locum mari vicinum ac propinquum recepit. Ibi hominem quendam necopinatò offendit, qui illum disputando tandem adduxit, ut contemptis philosophis omnibus, prophetarum libros legere vellet. Longè illa eorum fuit de animorum immortalitate

Philosophi antiqui, a vero alieni.

bonorum praemijs malorumque supplicijs disputatio, in qua minutis interrogationibus siue rationibus ac similitudinibus à Iustino obtinuit, ut verum

rum
ita
orac
tur ce
dum
ad su
vir il
nipot
tè sine
ad ver
Quæ c
no inc
Tū
animo
tum p
stus ch
que sta
& vtil
salutar
dedit,
ligion
defecti
ipsa de
rit. Ho
atque
tentijs
nos eo
um Im
Lucian
dicend
tam re
tur, qu
ad grat
rius ill
aptius

rum nunquam à Philosophis visū esse fate retur.

Itaque cū Iustinus, viro illi ex prophetarum oraculis luculenta oratione differenti assentiretur. cœpit multò diligentius viam omnem modumque inquirere, quo statim sine vllō errore ad summi illius boni notitiā perueniret. Tum vir ille hortari eum, ad precēs vota que Deo omnipotenti sine intermissione nuncupanda. vtpote sine cuius lumine ac munere singulari, nemo ad veram sapientiam aditum inuenire possit. Quæ cū dixisset, aliaque præterea multa Iustino inculcasset, abiit nec ab eo postea visus est.

Tū verò illo eius sermone, Iustinus repente in animo suo igne excitari sensit tantū, eum vt iam tum prophetarū virorumque illorum, quos Christus charos haberet, desiderium teneret, secumque statueret, hanc vnā philosophiam tutam & vtilem toto conatu amplecti. Nec multò post, salutari vitalique aqua ex partus. Christo nomen dedit, acerrimumque deinde pro Christianæ religionis defensione certamen suscepit, vt ab ea defendenda, nec minis, nec supplicijs vllis, nec ipsa denique morte, deterreri, abduci que potuerit. Hoc declarāt eius libri quorū in alijs Iudeos atque gentes, id est, disciplinæ nostræ hostes. sententijs refellit atque coarguit: in alijs, Christianos eorumque religionem apud Antonium Pium Imperatorem, eiusque liberos. Verum atque Lucium, & Senatū Romanū, defendit magna dicendi & libertate & copia. Nec verò in hoc tam reprehendendi defendēdi vè studiū sequebatur, quàm illos, ab ingrata Deo vita & disciplina ad gratam deducendi voluntatem: quorum superius illud ita perfecit, vt non alius plenius & aptius perfecisse videatur: posterius autem,

L 2

num

Vera sapientia, sine diuino munere, obtineri nō potest.

Iustinus delectatur lectione prophetarum.

Baptizatur.

Certamen eius pro fide.

Apologias scripsit ad Antonium Imperatorem.

num suos exitus in multis aut nonnullis habuerit, id est, num aliquos ad Christi religionem duxerit, incertum. Hoc quidem vnum certe ipsius scriptis constat, Tryphonem Iudæum, post eum sermonem, quem cum illo aduersus Iudeos habuit, maxima ex illo percepta voluptate animo constitutum discessisse, ut se ac sodales si sapius vnâ disputare liceret, maiorem vilitatem fructumque percepturos fateretur. Hoc etiam verisimile est. Antonium Pium eiusdem orationibus quas pro nostris dixit & scripsit, addidit, scripsisse ad Asianos epistolam pro Christianis qua petebat, ne Christiani propter religionis fideique professionem poenas luerent: tantum, ut ceteri propter maleficia si quod commississent crimen punirentur.

Tropho Iudæus magnâ ex Iustini disputatione voluptatem percipit.

Multa scripsit Iustinus

Scripsit autem vir sanctus libros multos infigeruditione repletos: vsusque est dicendi genere vehemēti, quod ad Philosophorum quâdam oratorum stylum propius accedit. Cum autem in omne genus hominum qui à nostra & vitæ & disciplina abhorrent, acerbum se præstaret, tamen Philosophos maximè, quod illi suo exemplo & ac doctrina alios in contraria confirmarent, à nostris etiam, quantum in ipsis esset, à fidei sinceritate abducerent. In ijs Crescentem quendam & vitæ & disciplina Cynicum delegisse videtur, in quem acerbissimæ aculeos maximè emitteret. Nam & sæpè cum eo de rebus decretisque religionis nostræ disputauit, & imperitiæ eum apud Antonium Pium publicè arguere non dubitauit. Quod cum veterem Crescentis inuidiam qua Iustinus æmulus flagrabat, vehementer auerteret, tum ex eo die, nunquam eius animus ante conquiescere potuit, quam eius sanguine & morte ira satiaretur.

Iustinus sæpè cum Crescente quodam disputauit.

Vn
lio ne
prehe
Præf
ris &
nal co
ipsis o
nus N
denn
sti præ
In cui
re ver
genus
nem ex
sciplin
qui fal
cus dix
ris? Ma
dogma
Quale
Rectur
pietate
memu
Domi
confit
qui &
præco
rint. I
lo ge
al qu
mu u
quem
tum, n
Qu
ni con

Vnde vel ab ipso Crescente, vel ab aliquo alio nefarie superstitionis propugnatore comprehensus tandem Iustinus, ad Romanæ urbis Præsidem Rusticum, cum alijs insigni pietate viris & foeminis adductus est. Quibus ante tribunal constitutis, Præses Iustino dixit: Age esto dijs ipsis obediens & imperatorijs edictis. Cui Iustinus Nemo, inquit, vnquam reprehendi aut condemnari poterit, qui Saluatoris nostri Iesu Christi præceptis obedierit. Tum Rusticus Præfectus: In cuiusnam eruditionis ac disciplinarum genere versaris? Cui Iustinus: Omnium disciplinarum genus discere conatus sum, omnemque eruditionem expertus, postremò veræ Christianorum disciplinæ adhæsi, quamuis illa non placeat his qui falsæ opinionis errore ducuntur. Tum Rusticus dixit: Illanè, miserime, eruditione delectaris? Maximè, inquit Iustinus, quoniam recto cum dogmate Christianos ipsos sequor. At Præfectus: Qualem est istud dogma? respondit Iustinus: Rectum dogma, quod Christiani homines cum pietate seruamus, hoc est, vt vnum Deum existimemus factorem atque creatorem omnium, & Dominum nostrum Iesum Christum Dei filium confiteamur; olim à Prophetis prænunciatum, qui & humani generis iudex venturus est, salutis præco & magister, ijs qui ab illo benè didicerint. Ego quidem, vt homo imbecillis sum, & longe minor quam vt de infinita illius Deitate aliquid magnum dicere possim: Prophetarum multis hoc esse fateor. Illi enim huius ipsius, quem Dei filium esse dixi, in orbem terrarum aduentum, multis antea seculis diuinitus prædixerunt. Quæsiuit Præfectus, quem in locum Christiani conuenirent. Cui respondit Iustinus eò vnum-

Iustinus eò
prehensus ad
Rusticum præ-
sede ductus

166 MART. SS. IVST. CHARITONIS, &c.
quemque conuenire quò uellet ac posset. An, inquit existimas omnes nos in eundem locum conuenire solitos? Minimè res ità se habet, quoniam Christianorum Deus loco non circumscribitur, sed cùm inuisibilis sit, cælum & terram implet, atque ubiq; à fidelibus adoratur & collaudatur. Tunc Præfectus: Agè, inquit, dicas quem in locum conueniatis, & discipulos tuos congreges. Respondit Iustinus: Ego propè domum Martij cuiusdam ad balneum, cognomento Timothin, um, hæcenus mansi. Veni autem in urbem Romanam secundò, neq; alium quenquã locum, nisi quem dixi cognosco. Ac si quis ad me venire uoluit, libens cum illo ueritatis doctrinam communicavi: Ergo, inquit Rusticus, Christianus es tu? At Iustinus: Maximè, Christianus ego sum.

Chariton
martyr.

Charitina.

Euelpistus.

Hierax.

Pæon.

Tunc Præfectus eo relicto, ad Charitonem conuersus: An, inquit, & tu Christianus es? Chariton: Christianus ego sum, Deo ipso adiuuante. Quæsiuit Rusticus à Charitina muliere, nũ & ipsa Christi fidem sequeretur. Cui respondit illa, se quoque, Deo dante, Christianam esse. Tunc Rusticus ad Euelpistum: Tu uerò quisnam es? Qui respondit: Seruus quidem Cæsaris, sed à Christo libertate donatus, & illiº beneficio atq; gratia eiusdè spei, cuius & isti sunt quos uides, patericeps factus. Post hæc Præfectus quæsiuit à Hierace, num & ipse Christianus esset, cui Hierax: certè Christianus & ego sum: eundem enim D E V M colo atque adoro. An, inquit Præfectus, Christianos uos fecit Iustinus? Ego inquit Hierax, & fui & ero Christianus. Scit autem & Pæon dixit: Ego quoque sum Christianus. Et quisnam, inquit Præfectus te docuit? Respondit ille: A parentibus bonam hanc confessionem

fionem
Et ego
Iuptat
se Ch
vbina
Euelp
nam
dit H
ter fid
rentes
Phryc
à Libe
stianus
nus: Et
& ad
Tunc
sus: Au
cellis,
ris: Si
gellis
mum
Iustinu
dubite
qui cu
gratiam
confer
id quo
simul,
Ad hæc
pietate
tem la
stris su
miseri
tem: M
Domi

tionem ego accepi. Post hunc Euelpistus dixit: Et ego Iustini quidem sermo res magna cum voluptate audiebam, sed à parentibus tamen & ipse Christianus esse didici. Tum Præfectus: Et vbinam parentes tui sunt? In Cappadocia, inquit Euelpistus. Quæsit Præfectus & ab Hierace vbinam gentium essent eius parentes. Cui respondit Hierax: Verus Pater noster Christus est, & mater fides, qua in ipsum credimus: terreni verò parentes mei mortui sunt. Cæterum ego ab Iconio Phryciæ abstractus huc veni. Quæsit Præfectus à Liberiano, quidnam & ipse diceret: num Christianus esset, atque in deos impius? Cui Liberianus: Et ego, inquit, Christianus sum: colo enim & adoro solum verum Deum.

Liberianus.

Præfes iterū
conuertitur
ad oppugnā
dum Iusti-
num.

Tunc Præfectus rursus ad Iustinum conuersus: Audi, inquit, tu qui eloquentiæ laude excellis, & veram te disciplinam tenere arbitraris: Si à capite ad calcem per totum corpus flagellis cæsus fueris, nunquid illius supplicij præmium in cælo te percepturum existimas? Cui Iustinus: Spero, imò nihil de Christi bonitate dubito, quin percepturus sum, quod ei omnes qui cum fide & pietate Deo deseruiunt, eiusque gratiam ad extremum vitæ spiritum illibatam conseruant. Tum Rusticus: Veniamus, inquit, ad id quod propositum est, & nos vrget. Conuenite simul, & vno, eodemque animo dijs sacrificate. Ad hæc Iustinus: Nemo, inquit, qui rectè sentiat, pietatem deserit, vt in errorem atque impietatem labatur. Rusticus ad hæc dixit: Nisi iussis nostris sine mora parere volueritis, diris sine vlla misericordia supplicijs afficiemini. Iustinus autem: Maximè nos in votis habemus, propter Dominum nostrum I E S V M C H R I S T V M

Iustinus præ-
clare respō-
det Rustico

168 MARTYR. SS. CARPI, PAPYLI, &
cruciatu perpetuo ac saluari: hoc enim nobis
litem & fiduciam conciliabit, ante eiusdem
Domini & saluatoris nostri terribile illud tri-
bunal, cui totus mundus diuino iussu assistet. In
& reliqui omnes martyres dixerunt, hoc adde-
tes: Fac citò quod vis: nos enim Christiani sumus:
& idolis non sacrificamus.

Sententia
mortis in
martyres.

Feriantur
secuti.

Hæc audiens Præfectus, sententiam protulit.
Ut flagellis cæsi, ad capitalem, secundum legem
pœnam abducerentur. Itaque sancti Martyres
Deum collaudantes ad consuetum producti. In-
cum, post verbera securi percussi sunt: & in Sa-
uatoris confessione martyrium consummârunt.
Post hæc, quidam fideles clam eorum corpora
fustulerunt, & in loco idoneo illa condiderunt.
cooperante gratia Domini nostri Iesu Christi
cui gloria in secula seculorum. Amen.

C. Bero to. 2
Annal. Ecc.
& in not
Mart. Rom;

INSIGNE MARTYRIVM SS. CARPI
pi, Thyathirensis Episcopi, Papyli Diaconi, ac
ciorum, quo nobilitati sunt, Pergami in Asia, Sub
(iuxta Metaphrasten) Decio imperat: qui regna-
uit Anno Redemptoris 253, & sequenti. C. Bero
verò eos, Anno eiusdem Saluatoris 114. sub An-
tonio Pio, Imperij eius An: 15. vel in persecutone
Marci Antonini: veri, & Lucij Aurelij Commodi
coronatos censet. Dubium verò oritur, ex lib.
quodam Smyrnensis Ecclesie, quæ citat Eusebium
lib. 4. cap. 14. in quo complures, diuersis tempo-
ribus passi, Martyres conscripti sunt.

12. Aprilis.

Patria Car-
pi & Papyli.

BEati & gloriosi Christi martyres Carpi
& Papyli, pijs admodum in ciuitate Perga-
mena orti parētibus, à primis annis pie-
ritati vitæ dediti, post multos in studio pietatis
for-

fortiter
infiger
quam si
carnale
omniu
ri ad pi
fuit: Ca
verò ad
bus tant
fati sunt
credenti
que vbi
cùm non
fent, ad
inuidia
impierat
Et simos
quod eff
fequerer
nem.

Ille a
stim Val
misit qu
rimum c
Valerius
profectu
res suo e
cificare
plicia pr
omnes m
lacritate
exceptis
semoti, v
nun cupa
eos consp